

i sin, og mens den gyldne Dag sejrrikt brød frem derude bag det nedrullede Hospitals-Gardin, udaandede han i et langt og smertefuldt Suk.

... Over det langsomt dragende Ligtog rungede Kirkeklokkens basdybe Tone, denne vedholdende Lyd, der trods sin Ensformighed har Udtryk for alle Menneskehjærtets dybe Følelser fra den højeste Fryd til den tungeste Smerte. Kirkegaardsporten aabnedes, og mens en Flok opskræmte Maager gav sig til at skrige ude over Stranden, som vilde ogsaa de være med at bringe deres ulykkelige Ven den sidste Hilsen, skred Toget ind mellem de vejrbløste Grave.

Da Følget var samlet omkring den gamle Anders Jørgens Begravelsesplads, og medens den blomstersmykkede Kiste langsomt sænkedes i Jorden, søgte Blikkene uvilkaarligt Hansine. Hun stod i sin Enkedragt ved Siden af Graven og holdt den lille Sigrid i Haanden.

Mens Barnet hulkende gemte sit Ansigt i Moderens Kjole, syntes Hansine selv fuldkommen rolig og fattet. Men sporløst var de sidste Tider dog ikke gaaet hen over hende. Hun var tydeligt nok begyndt at ældes, og hun var saa mærkeligt lille at se til i sin sorte Dragt.